

יום ד'-ה', כ"ד-כ"ה בשבט תשס"ב (7-8 בפברואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

ט"ו בשבט ומשמעותו: (השלמה) [מפי הרב בן-ציון פירר בספרו, "אלה הם מועדיי"]

אי-תלות בין הטבע וקורותיו לבין האנושות ותולדותיה הודגשה ביתר-שאת ע"י הלכה שניה, שהיא אגב הלכה למעשה, והשפעתה ממילא יותר חזקה על הלך המחשבה של העם היהודי. "ארבעה ראשי שנים הם... באחד בתשרי - ראש השנה לשנים, ולשמיטין, וליובלות, לנטיעה, ולירקות. באחד בשבט - ראש השנה לאילן, כדברי בית שמאי, בית הלל אומרים: בחמשה עשר בו." [ראש השנה פרק א' משנה א']

אין חשבון אחיד לתולדות האנוש ולקורות הטבע, אין להן ראש השנה משותף, ואין מוצא אחד לשתייהן גם מבחינת הזמן. אין מסגרת אחידה שתכלול את שני העולמות יחד, את עולם האדם ואת עולם הכלכלה. לא מבחינה היסטורית-סיבתית ולא מבחינה היסטורית-ספירית.

ואמנם אם ההלכה הראשונה של "בארבעה פרקים בשנה העולם נידון" היא עוד שנויה במחלוקת, ורבי מאיר הלא סבור שכולם נדונים בא' בתשרי וגזר דינם ביום הכיפורים [ר' מסכת ראש השנה ט"ז], הרי ההלכה השניה שיש ראש השנה מיוחד לטבע בצורת ט"ו בשבט לאילנות וראש השנה של תשרי לשנות ההיסטוריה האנושית ומהלכה - היא הלכה שאין חולקים עליה.

ואולי זה יזרע אור על העובדה ההיסטורית שיום ט"ו בשבט הוחג תמיד על ידי עם ישראל בגולה בשימת לב מיוחדת (אישית אוכל להעיד על כך! העורך), וחשיבותו של היום נשתרשה עמוק בתודעת העם. כי היום הזה מבטא באופן ברור את התפיסה היהודית המקורית על עולם ומלואו, על ההיסטוריה וסיבותיה האמיתיות. היום הזה הוא הפגנה מוחשית נגד התפיסה החומרנית הכורכת בכריכה אחת את תולדות האנושות וקורות הטבע, כאילו אחוזות ודבוקות זו בזו כסיבה ומסובב. ט"ו בשבט, כמו כל חגי ישראל, מגלם בתוכו יסודות האמונה הישראלית, ומלמד את העם פרק בהבנת תורת ישראל. אין היום הזה סימן היכר גרידא לחלופי משמרות בממלכת התקופות, לסיומו של החורף ולהתחלתו של האביב. ליום זה משמעות מיוחדת, משמעות השקפתית עמוקה, ותורת ישראל מוצאת בו יסוד מוצק ואיתן לעקרונותיה והנחותיה.

לאור האמור, נודעת חשיבות מרובה ליום ט"ו בשבט דווקא בימינו אנו. בתקופתנו, כשתורת החומרנות שובה לבותיהם של מליונים ומרעילה מוחותיהם - יש משנה צורך להפגין קבל כל העולם הגויי את יסודות התפיסה הישראלית הבנויה על האמונה הצרופה של מציאות ה' ויחודו, שהוא הוא סיבת כל הסיבות ועילת כל העילות ואין עוד מלבדו. ההזדמנות הנאותה להפגנה כזאת היא בוודאי יום ט"ו בשבט.

היום, כ"ד בשבט, בשנת תרפ"ב (1922-5682) - יום פטירתו של א.ד.גורדון, מאבות תנועת העבודה בארץ. האמין שעל היהודים לעבד את אדמת ארץ-ישראל בעצמם, והטיף לשיבת היהודי לחיי הטבע ולמשנת "דת העבודה".
[יודאיקה לקסיקון]

יום נעים ושבט שלום!

כניסת השבת (ב"ש): 16⁵⁸

צאת השבת (ב"ש): 17⁵⁷

הדף מוקדש לרפואתו השלמה של בננו יצחק יוסף הכהן בן ביילע זלאטע בתוך שאר חולי ישראל

יום ד'-ה', כ"ד-כ"ה בשבט תשס"ב (7-8 בפברואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

מחר, כ"ה בשבט, בשנת תש"ט (1949-5709), נחתם באי רודוס הסכם שביתת הנשק עם מצרים. הסכם זה היה הראשון בין ישראל למדינה ערבית, ושם קץ למלחמת העצמאות.
[ספר המאה]

לקראת השבת הקרובה, שבת מברכים את חודש אדר ושבט שקלים:
פרט לתענית אסתר, פורים ושושן-פורים, החלים בחודש אדר, מצויינות ארבע שבתות קשורות לחודש זה (מהן 2 לפני פורים ו-2 לאחריו) בשם "ארבע הפרשיות", הנקראות בתורה בנוסף לפרשת השבוע; והן: "שבת שקלים", "שבת זכור", "שבת פרה", ו"שבת החודש". החודש כולו עומד בסימן הנס הגדול לאבותינו בחודש אדר, בימי אסתר ומרדכי בשושן הבירה. לזכר אותו נס, קבעו חז"ל: "משנכנס אדר – מרבין בשמחה".

שבת "פרשת שקלים" חלה בשבת שלפני ראש-חודש אדר או, כאשר ראש-חודש חל בשבת, אזי הפרשה נקראת בשבת/ראש חודש עצמה. קוראים בה ל'מפטיר' את הפרשה [שמות ל' 11-16]: "...כי תשא את ראש בני ישראל לפקודיהם ונתנו איש כופר נפשו לה' בפקוד אותם, ולא יהיה בהם נגף בפקוד אותם. זה יתנו – כל העובר על הפקודים מחצית השקל בשקל הקודש ... תרומה לה'. כל העובר על הפקודים מבן עשרים שנה ומעלה יתן תרומת ה'. העשיר לא ירבה והדל לא ימעיט ממחצית השקל לתת את תרומת ה' לכפר על נפשתיכם..." הסיבה לקריאה זו בפתחו של חודש אדר - בזמן בית המקדש היו משמיעים באחד באדר על השקלים: כל אחד מבני ישראל שמלאו לו 20 שנה צריך היה לתרום מדי שנה בשנה לצורך קרבנות הציבור. ואינו נותנו בפעמים רבות – היום מעט ולמחר מעט – אלא נותנו כולו כאחת, בפעם אחת.

כל שקלי התרומה שנתנו כל ישראל היו צריכים לבוא לבית המקדש עד לראש חודש ניסן שבכל שנה. לפי שבראש חודש ניסן היו תורמים מן הלשכה שכל השקלים באים לשם, ומוציאים משם כדי לקנות הקרבנות מן השקלים החדשים. **וצריך שיהא לכל ישראל חלק באותם הקרבנות (קרבנות הציבור) שבאים לכפר על כל ישראל.**

לפיכך, התחילו בראש חודש אדר להשמיע על השקלים, כדי שיכין כל אחד ואחד מחצית השקל שלו, ויתנו כל ישראל את שקליהם בעונתם. בט"ו באדר (שושן פורים), ישבו השולחנות בכל עיר ועיר ותובעים בנחת. ומי שלא נתן עדיין, אין כופין אותו ליתן. ב-25 באדר, ישבו במקדש לגבות. ומכאן ואילך, כופין את מי שלא נתן – עד שיתן.

ותקנו החכמים, שבשבת הסמוכה לאדר, או בשבת שחל בה ראש חודש אדר, יהיו קוראים בתורה בפרשת שקלים, (כפי שצויין לעיל) לפי שבשבת כל העם נאספים לבתי כנסיות ובתי מדרשות ושומעים את הקורא בתורה. נמצא שקריאה זו בפרשת השקלים, היא ההכרזה הראשונה על מצווה זו לעשותה בעונתה. [יהדות הלכה למעשה / ספר התודעה]

ראש חודש אדר הבעל"ט יהיה ביום ג' וביום ד' בשבוע הבא.

יום נעים ושבט שלום!

כניסת השבת (ב"ש): 16⁵⁸

צאת השבת (ב"ש): 17⁵⁷

הדף מוקדש לרפואתו השלמה של בננו יצחק יוסף הכהן בן ביילע זלאטע בתוך שאר חולי ישראל

יום ד'-ה', כ"ד-כ"ה בשבט תשס"ב (7-8 בפברואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

השבת אנחנו קוראים בתורה את פרשת "משפטים" [שמות כ"א 1 – כ"ד 18]. בפתח הפרשה נפסק שטף סיפורי התורה על קורות בני ישראל בשנות נדודיהם במדבר, ובמקום זה מוצגת בפנינו מערכת מסועפת של חוקים ומשפטים – בעיקר בתחום שבין אדם לחבירו. על הכותרת לפרשה זו, "ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם", היה אומר ר' שמחה בונים מפשיסחה: התורה באה כאן ללמדינו, שיש לשים את "המשפטים" – המצוות שבין אדם לחברו – לפני המצוות שבין אדם למקום, כי "דרך ארץ קדמה לתורה".
=הדף יופיע שוב, בע"ה, ביום ראשון.=

יום נעים ושבט שלום!

כניסת השבת (ב"ש): 16⁵⁸

צאת השבת (ב"ש): 17⁵⁷

הדף מוקדש לרפואתו השלמה של בננו יצחק יוסף הכהן בן ביילע זלאטע בתוך שאר חולי ישראל